

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **CI Property a.s.**, IČO 28159012
sídlem, Maltézské náměstí 537/4, 11 800 Praha 1 - Malá Strana

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, č. j. 65/14/5000-14503-706611

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 1. 2014, č. j. 65/14/5000-14503-706611, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou ze dne 10. 3. 2014 domáhala u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, č. j. 65/14/5000-14503-706611 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 5, ze dne 27. 5. 2013, č. j. 3192934/13/2005-25202-106143 (dále jen také „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo zastaveno řízení ve věci návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na prodej nemovitosti ze dne 6. 6. 2012, č. j. 456052/12/005942109649.

Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, neboť se v prvé řadě zabýval procesními podmínkami pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, kdy jednou z podmínek je podání návrhu v zákonem stanovené lhůtě. Dle § 179 odst. 4 daňového řádu, osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekučního příkazu, mohou své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařízena daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle však do zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena. V daném případě nebyla subjektivní lhůta dodržena, neboť odvolatel podal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce dne 7. 3. 2013. Statutárním orgánem společnosti CI Košíře byl od 17. 2. 2010 do 17. 6. 2013 (resp. 8. 8. 2013) P. N., nar. ..., a statutárním orgánem společnosti CI Property a.s. je stejná osoba, tj. P. N., nar. ., a to od 13. 8. 2012. P. N. jako statutární orgán obou společností musel vědět o vydání předmětného exekučního příkazu na prodej nemovitostí již v roce 2012, kdy byl předmětný exekuční příkaz na prodej nemovitostí doručen společnosti CI Košíře a.s. Nařízení daňové exekuce bylo také zřejmé z výpisu z katastru nemovitostí ke dni 13. 8. 2012, kdy bylo Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu zaznamenáno do katastru nemovitostí LV 3894 omezení vlastnického práva. Vzhledem ke skutečnosti, že nebyla dodržena subjektivní lhůta pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, která dle zákonné úpravy není lhůtou pořádkovou, správce daně v souladu s § 106 odst. 1 písm. e) daňové řízení zastavil. Závěrem žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že odvoláním napadené rozhodnutí o zastavení řízení ve věci návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce bylo vydáno v souladu se zákonem a nejsou dány důvody pro jeho změnu či zrušení.

Stručný obsah žaloby

3. Žalobkyně namítla, že nesouhlasí s právním posouzením ohledně „přísně formálního posouzení“ lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z exekuce dle § 179 odst. 4 DŘ. Odkázala na komentářovou literaturu k § 179 DŘ (Baxa, Dráb, Kaniová, Lavický, Schillerová, Šimek, Žiškova: Daňový řád, Komentář, II. díl, 2011), kde se autoři vyjadřují k zákonem stanovené subjektivní 15 denní lhůtě pro podání návrhu na vyloučení majetku z exekuce, a to tak, že tato lhůta postrádá jakýkoliv smysl. Ani její uplynutí totiž nic nezmění na skutečnosti, že daňovou exekucí může být postižen toliko majetek dlužníka, a byl-li postižen majetek někoho jiného, nemohlo tím dojít k zániku dlužníkova závazku. Postižením majetku někoho jiného než vlastníka majetku dochází ke vzniku závazkového právního vztahu z bezdůvodného obohacení, jehož subjekty budou třetí osoba, jejíž majetek byl neprávem postižen (tudíž navrhovatel) a oprávněný (tj. správce daně). Postižením majetku někoho jiného než dlužníka tak vznikne třetí osobě právo podat žalobu proti státu na vydání bezdůvodného obohacení. Současně tento krok nepřivodí zánik dlužné povinnosti. Dále uvedla, že i sám žalovaný v posledním odstavci na straně 4 a výslovně v posledním odstavci na straně 5 napadeného rozhodnutí sám uvádí, že DŘ umožňuje zastavit řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce z moci úřední a současně i nabádá správce daně k provedení nápravy v tomto smyslu. Odvolací finanční ředitelství nepostupovalo v souladu s vlastním poznáním materiálního stavu posuzované věci.
4. Dále žalobkyně namítla, že dle čl. 11 odst. 4 Listiny je vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné toliko ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.

Rovněž tak čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě stanoví, že každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva. Uvedenými ustanoveními je chráněno právo na pokojné užívání majetku. V této souvislosti zejména uvedla, že daňový řád výslovně stanoví, že v daňové exekuci může být postižen toliko majetek dlužníka. Plyne to explicitně z § 218 DŘ, který stanoví, že daňovou exekucí prodejem nemovitostí lze postihnout pouze takovou nemovitost, která je ve vlastnictví dlužníka. Pokud někomu svědčí právo nepřipouštět provedení exekuce, má možnost podat tzv. excindační návrh dle § 179 DŘ. V tomto ustanovení se opět promítá základní premisa, že jiný než dlužníkův majetek nelze v rámci daňové exekuce zpeněžit. Žalobkyně tak nemá jako vlastník nemovitosti a třetí osoba v daňové exekuci povinnost strpět úhradu dluhu povinného ze svého majetku postiženého daňovou exekucí.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že předmětem odvolacího řízení bylo posouzení, zda se v případě podání odvolatele ze dne 3. 7. 2013 jedná o řízení, ve kterém nelze pokračovat z důvodu, které stanoví zákon a zda tedy postupoval správce daně v souladu s úpravou daňového řádu, pokud řízení zastavil. Konkrétně uvedl, že odvolacím orgánem bylo zjištěno, že v posuzovaném případě nebyla dodržena zákonná subjektivní lhůta pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, která dle zákonné úpravy není lhůtou pořádkovou, správce daně tedy v souladu s § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu řízení zastavil z důvodu nedodržení lhůty stanovené v § 179 odst. 4 daňového řádu. V dalších podrobnostech a k průběhu daňového řízení odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.
6. K žalobním námitkám týkajících se ochrany vlastnictví třetích osob žalovaný uvádí, že lze co do obsahu s žalobcem souhlasit, uvedené žalobní námitky však nejsou relevantními žalobními námitkami v posuzovaném sporu, tedy posouzení zákonnosti rozhodnutí č. j. 65/14/500-14503-706611 ze dne 6. 1. 2014. Závěrem žalovaný sdělil, že daňová exekuce nařízená exekučním příkazem na prodej nemovitostí č. j. 456052/13/005942109649 ze dne 6. 6. 2012, kterou byly postiženy nemovitosti v době nařízení daňové exekuce ve vlastnictví obchodní společnosti CI Košíře a. s., IČO: 29039991, byla Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 5, rozhodnutím o zastavení daňové exekuce č. j. 308617/14/2005-24202-106143 ze dne 28. 1. 2014 z moci úřední zastavena.

Řízení před správním orgánem

7. Ze správního spisu soud zjistil níže uvedené rozhodné skutečnosti. Exekučním příkazem ze dne 6. 6. 2012, č. j. 456052/12/005942109649 (dále jen „exekuční příkaz“), bylo nařízeno daňovou exekucí na prodej nemovitostí k vymožení nedoplatku ve výši 101.400.000 Kč provést prodejem nemovitostí dlužníka v dražbě. V exekučním příkazu byla za dlužníka označena společnost CI Košíře a.s., IČO: 29039991. Předmětem výkonu exekuce dle exekučního příkazu byly nemovitosti nacházející se v okrese Hlavní město Praha, v obci Praha, kat. území Košíře, LV č. 3894, pozemky: parcela KN 1956/2; parcela KN 1956/3; parcela KN 1956/4; parcela KN 1956/5; parcela KN 1956/6; parcela KN 1956/7; parcela KN 1956/8; parcela KN 1956/9; parcela KN 1956/10; parcela KN 1956/11; parcela KN 1956/12; parcela KN 1960; budovy: stavba bez čp/če – stavba technického vybavení na parcele KN 1956/4, Košíře; stavba bez čp/če – garáž na parcele KN 1956/6, Košíře; stavba bez čp/če – jiná stavba na parcele KN 1956/5, Košíře; stavba bez čp/če – jiná stavba na

parcele KN 1956/8, Košíře; stavba bez čp/če – jiná stavba na parcele KN 1956/11, Košíře; stavba bez čp/če – jiná stavba na parcele KN 1956/7, Košíře; stavba bez čp/če – stavba technického vybavení na parcele KN 1956/3, Košíře; Košíře č.p. 151 – jiná stavba na parcele KN 1956/2, Košíře (dále jen „předmětné nemovitosti“).

8. Žalobkyně podala dne 7. 3. 2013 návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce s odůvodněním, že předmětné nemovitosti postižené exekučním příkazem jsou ve vlastnictví žalobce, což prokazovala přiloženým výpisem z katastru nemovitostí LV č. 3894, prokazující stav evidovaný k datu 7. 3. 2013.
9. Rozhodnutím Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 5, ze dne 27. 5. 2013, č. j. 3192934/13/2005-25202-106143, bylo řízení ve věci návrhu ze dne 7. 3. 2013 a 24. 4. 2013 na vyloučení majetku z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na prodej předmětných nemovitostí ze dne 6. 6. 2012, č. j. 456052/12/005942109649, zastaveno s odůvodněním, že byla zmeškána zákonná lhůta daná ustanovením § 179 odst. 4 daňového řádu.
10. Žalobkyně podala dne 3. 7. 2013 odvolání proti rozhodnutí správce daně ze dne 27. 5. 2013, č. j. 3192934/13/2005-25202-106143, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.
11. Rozhodnutím úřadu pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 5, ze dne 28. 1. 2014, č. j. 308617/14/2005-25202-106143, byla daňová exekuce prodejem předmětných nemovitostí nařízená exekučním příkazem ze dne 8. 6. 2012, č. j. 456052/12/005942109649, kterou byly postiženy nemovitosti ve vlastnictví společnosti CI Košíře a.s. zcela zastavena.
12. Dle výpisu z katastru nemovitostí prokazujícímu stav evidovaný k datu 6. 5. 2014, byly předmětné nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně.

Řízení před soudem

13. Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil a žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, a tedy se má za to, že svůj souhlas udělila.

Vypořádání žalobních bodů

14. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobkyně, dle které daňovou exekuci může být postižen toliko majetek dlužníka, a tedy žalobkyně jako vlastník předmětných nemovitostí a třetí osoba v daňové exekuci nemá povinnost strpět úhradu dluhu povinného ze svého majetku daňovou exekucí.
15. Dle § 218 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) lze daňovou exekuci prodejem nemovitých věcí postihnout nemovitou věc, která je ve vlastnictví dlužníka. Tento postup se uplatní i při prodeji spoluvlastnického podílu na nemovité věci.
16. Dle § 179 odst. 1 po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

17. Z citovaného § 218 daňového řádu je zcela zřejmé, že daňovou exekuci lze vést pouze na nemovitou věc ve vlastnictví dlužníka, tj. daňového subjektu, který neuhradil nedoplatek. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že exekuční příkaz na prodej nemovitostí č. j. 456052/12/005942109649 byl vydán k vymození splatných nedoplateků evidovaných u dlužníka obchodní společnosti CI Košíře a.s., kterým byly postiženy nemovitosti v k. ú. Praha – Košíře na LV 3894, a však žalovaný se vůbec nezabýval otázkou, kdo je vlastníkem předmětných nemovitostí, resp. proč má žalobkyně jako vlastníka předmětných nemovitostí a třetí osoba v daňové exekuci povinnost strpět úhradu dluhu povinného ze svého majetku, přičemž výše uvedené žalobkyně namítala v odvolání v bodě 25. Jelikož se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s výše uvedenou námitkou žalobkyně, resp. z napadeného rozhodnutí není možné zjistit, proč byly exekucí postiženy předmětné nemovitosti, které byly ve vlastnictví žalobkyně, přičemž exekuční příkaz byl vydán k vymození splatných nedoplateků evidovaných u jiné osoby a to u obchodní společnosti CI Košíře a.s., shledal soud, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
18. Rovněž provstupňové rozhodnutí se nikterak nezabývalo skutečností, že předmětné nemovitosti byly ve vlastnictví žalobkyně a to v souvislosti s § 218 a 179 odst. 1 daňového řádu, a to i přesto, že žalobkyně rovněž v návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce namítla, že předmětné nemovitosti jsou v jejím vlastnictví. Dále zde soud dodává, že v provstupňovém rozhodnutí je sice uvedeno, že společnost CI Košíře a.s. se rozdělila odštěpením se vznikem nástupnické obchodní společnosti CI Property a.s. (žalobkyně), na kterou přešly nemovitosti zapsané na LV 3894 k. ú. Košíře, nicméně uvedené se vztahovalo k otázce, kdy se žalobkyně dozvěděla o nařízené daňové exekuci, nikoli k námitce, že předmětné nemovitosti byly ve vlastnictví žalobkyně a to v souvislosti s § 218 a 179 odst. 1 daňového řádu.
19. Dále soud konstatuje, že ve správním spise se nachází dva výpisy z katastru nemovitostí a to ze dne 7. 3. 2013 a dne 6. 5. 2014, dle kterých je vlastníkem předmětných nemovitostí žalobkyně. Správní spis však neobsahuje ničeho, co by prokazovalo, že předmětné nemovitosti byly ve vlastnictví společnosti CI Košíře a.s., ačkoli dle exekučního příkazu právě na její majetek byla nařízena daňová exekuce na prodej nemovitostí.
20. Konečně se soud zabýval námitkou přísně formálního posouzení lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z exekuce dle § 179 odst. 4 daňového řádu.
21. *Dle § 179 odst. 4 daňového řádu mohou osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekučního příkazu, své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařízena daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle do zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.*
22. Předně zde soud považuje za vhodné opakovaně poukázat na § 218 daňového řádu, dle kterého exekucí může být postižen toliko majetek dlužníka, tedy i v souvislosti se lhůtami stanovenými v odst. 179 odst. 4 daňového řádu se správní orgán nejprve měl vypořádat s otázkou, kdo je vlastníkem předmětných nemovitostí, resp. jak je žalobkyně nabyta a případně postupovat dle § 180 odst. 6 daňového řádu.

23. Ohledně samotné povahy lhůt stanovených v § 179 odst. 4 soud konstatuje, že ustanovení vymezuje subjektivní 15 denní lhůtu k podání návrhu a objektivní lhůta, která končí zahájením dražebního jednání, resp. provedením daňové exekuce v případě, že k prodeji věci dochází mimo dražbu. Dále zde soud konstatuje, že žalobkyně v podané žalobě nerozporovala závěr žalovaného, že „nebyla subjektivní lhůta dodržena, neboť odvolatel podal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce dne 7. 3. 2013. Statutárním orgánem společnosti CI Košíře byl od 17. 2. 2010 do 17. 6. 2013 (resp. 8. 8. 2013) P. N., nar. ... a statutárním orgánem společnosti CI Property a.s. je stejná osoba, tj. P. N., nar. ..., a to od 13. 8. 2012. P. N. jako statutární orgán obou společností musel vědět o vydání předmětného exekučního příkazu na prodej nemovitostí již v roce 2012, kdy byl předmětný exekuční příkaz na prodej nemovitostí doručen společnosti CI Košíře a.s.“, ale její námitky směřovaly ke skutečnosti, že ona je vlastníkem předmětných nemovitostí, a tedy nemohou být předmětem daňové exekuce.

Závěr a náklady řízení

24. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle § 78 odst. 5 soudního řádu správního je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, proto soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku ve výši 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. ledna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu